

‘Paradijs’ wordt nergens urgent

Theater

Paradijs door De Warme Winkel & Dood Paard. Gezien: 4/4 Sarphatistraat 53, Amsterdam. Tournee t/m 1/6. Inl: paradijs.nu

●●●○○

Door KESTER FRERIKS

Tot voor kort pronkte er de belangwekkende theaterbibliotheek van het Theaterinstituut aan de Sarphatistraat. Nu dienen de met tuinaarde gevulde boekenkasten als plantenbakken in de voorstelling *Paradijs*, een co-productie door de gezelschappen De Warme Winkel en Dood Paard. Aardappels, komkommer, tomaten: alles groeit en bloeit er weel-

derig. De vier acteurs (Kuno Bakker, Jeroen De Man, Vincent Rietveld en Manja Topper) staan vol verbazing te kijken naar al dat groen, opkomend uit zaadjes. Ze vertellen verliefd en aanstekelijk over een sperzieboon, de luis op de brandnetel of de larf die een vlinder wordt. Topper laat zelfs een schaal met vlinderpoppen door het publiek rondgaan.

Maar de tuin is meer. Na alle liefdevolle bewondering van de stadse mens voor de natuur komt er een grimmige wending in de voorstelling. De spelers schminken zich grimmig zwart met aarde en dragen stoere bomberjacks. Ze zijn ‘preppers’: ze bereiden zich voor op het einde der tijden, en dan biedt de

groentetuin redding. Zij zijn zelfvoorzienend. Vooral De Man als woedende *loser* is hier indrukwekkend.

Daarna echter versplintert de voorstelling tot losse scènes waarin de spelers allerlei wetenswaardigheden uit de natuurwereld op vrolijke toon debiteren. Waarom heeft de zebra zwart-witte strepen? Waarom heeft de specht geen hoofdpijn? Aan het slot laat Kuno Bakker zich begraven in een plantenbak: de mens keert terug tot wat hij altijd was, stof, aarde, voedsel voor de groene wereld. Het is een sterk slotbeeld dat in dramatisch opzicht veel goed maakt.

Jammer dat de overdaad aan zijlijnen en terzijdes de kracht en urgentie uit *Paradijs* weghaalt.